

KEPENEK ALTINDA KİMİN YATTIĞI BELLİ OLMAZ

Uluslar arası nakliyat firmasında çalışan iri yarı bir öğrenci velim vardı. Hepimizin başına gelecek anlattığı bu olayı, ben de bu yazımda sizinle paylaşmak istedim. Buyurun:

“ Hocam bundan otuz kırk yıl önce gençtim, dinçtim ve hayatı tozpembe gördüğüm yıllardı. Güçlüydüm ve taşı sıksam suyunu çıkaracak güçte idim. Yolda giderken bir dalgınlığın sonucu fabrikadan yeni çıkmış gıcır gıcır bir arabaya çarptım. Suçluydum. En iyi müdafaa, “saldırıymış” derler ya, baktım içindeki adam benim yarım. İndim adama bağırıp çığırmaya başladım. Hem suçumu örtmek, hem de kırılan farımın parasını ondan sızdırmaktı. Ben bağırıkça adam beni sakinleştirmeye çalışıyor, bense avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Çok sesi çıkanın haklı olduğu düşüncesiyle bağırıyordum. Adam çok kurktu. Korktuğunu görünce ben de efelenmeye devam ettim. **“Lütfen bağırmayın”** dedikçe ben bunu fırsat bilerek iyice abarttım ve adama yüklendikçe yüklendim kırılan farın parasını almak için bağırmaya devam ettim. Adam da **“ Peki o zaman karakola gidelim”** dedi. Karakoldaki bütün polisler de arkadaşım, komiser de dahil. Çünkü sürekli yurt dışına gelip gittiğimiz için siparişleri oluyordu. Dolayısıyla buradan gelen bir tanışıklığımız vardı. Ve hemen kabul ettim, adamı karakola götürdüm ve karakolda da haklı çıkarılacağıma inanıyordum.

Karakolda komiserin odasına girdiğimizde ayağa kalkan komiserin benim için ayağa kalktığını zannederken **“ Buyurun savcım”** demez mi? İçimden bir **“ Eyvah!”** çektim.. Rezil olduğuma mı yanayım, sabaha kadar yiyeceğim dayağa mı? Biliyorsunuz şimdi yok ama eskiden nezarete düştün mü işin bitikti. Komiser savcı beye **“ Ne içersiniz efendim?”** deyince savcı: **“ Ben bir çay alayım arkadaşına da soğuk bir su verin harareti sönsün”** dedi. Sakin olmamı ve oturmamı söyledi. Utancımın yerin dibine girmek istedim. Bu arada çay ve su geldi. O, çayını içti ben de suyu içmeye çalıştım ama su boğazımdan geçmiyordu. Ve biraz sonra nezarete atılıp dayak faslını gözümün önüne getiriyordum. Gerekli işlemler ve raporlar tutulduktan sonra savcı bey büyük bir nezaketle elimi sıkıp **“ Geçmiş olsun kardeşim, her ikimizi de Allah çoluk çocuğumuza bağışladı, gidebilirsin ”** dedi. Ben haksız yere farın parasını almaya efelenirken hem zararlı, hem de büyük bir mahcubiyet içinde idim. Keşke beni dövseydi, keşke nezarete atsaydı eminim çok daha az üzülürdüm.

İçtiğim su hale boğazımda. Ama o gün öğrendiklerim beni tam kırk yıldır yönetiyor. O günkü aldığım ders bana hayat dersi oldu. Şimdi sinirlendiğim zaman komiseri ve komiserin yanındaki savcı aklıma geliyor, hemen sakinleşiyorum.

Hocam hangi kepeneğin altında hangi yiğidin yattığı belli olmuyor. İki testi çarpışınca biri kırılrsa bile diğeri de çatlıyor. Onun için kavga mı asla. Ne demiş atalarımız “ Erkekliğin onda dokuzu çalıyı dolanmak” O günden beri ben de iri cüsseme rağmen hiç kimseyi küçük görmüyorum. Atalarımız gibi hep çalıyı dolanıyorum. Allah’a şükür de hiçbir sıkıntıya düşmüyorum. Çalıyı dolanmayan arkadaşlarımin ayağına her şey dolanıyor, sonunda da hem kendilerini, hem de çoluk çocuklarını sıkıntıya düşürüyorlar.

Ünlü İslam bilginine sormuşlar: “ Nasıl insan oluruz?” Cevap: “ **üç adımda** “ demiş. “**Nedir onlar?**” diye sorduklarında:

- 1- Hiç kimseyi küçük görme. Sana kötülük yapanlar hakkında kötülük düşünme,
- 2- Sana kötülük yapanlara iyilik yapmaya başlarsan, insan olmaya başladın demektir.
- 3 –Nihayet sana iyilik yapanla kötülük arasında bir fark hissetmemeyi başarırsan, işte insanlığın doruk noktasına ulaşmış olursun.

Rabbimiz de Fussilet 34 de:” İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (kötülüğü) en güzel olan davranışla sav. O zaman bir de göreceksin ki seninle aranızda düşmanlık bulunan kimse kesinlikle sıcak bir dost oluvermiştir.”

